

Prispeval Igor Papotnik
Petek, 10 Oktober 2008 16:00

Werner Herzog je edini režiser, ki je lahko brez večjih zapletov delal z ekscentričnim **Klausom Kinskim**

edini, ki je snemal na vseh celinah, in eden izmed redkih, ki s svojimi dokumentarnimi filmi sveta noče preveč spreminjati, ampak ga samo dokumentira - in to na prefinjen, njemu lasten način. Za nekatere »čudak«, česar niti ne skriva, za mnoge eden najbolj izvirnih in produktivnih režiserjev, ki je v dobrih štirih desetletjih svojega delovanja dokazal, da spada med največje genije v svoji stroki.

Najnovejši Herzogov dokumentarec z naslovom **Encounters at the End of the World** se prične, ko ga ameriška znanstvena fundacija usmeri na Antarktiko z željo, da posname film. Pustijo mu povsem proste roke in to je seveda voda na njegov mlin. Vse, kar jim lahko pred začetkom snemanja zagotovi, je, da to ne bo film o pingvinih.

Naselbina McMurdo, kjer Herzog z ekipo pristane in med kratkim poletjem prične z delom, je zatočišče mnogim znanstvenikom, popotnikom, raznim večnim sanjačem, ljudem, ki so se zaradi različnih razlogov umaknili od bolj naseljenega sveta in ostalim posebnejšem, ki jih je čar te celine na dnu sveta na tak ali drugačen način zvelkel tja.

Glede na ostale prepoznavne režiserje dokumentarnih filmov je Herzog precej drugačen. Njegov izdelek človeka ne sili toliko v razmišljanje o prav in narobe in na gledalca niti ne poskuša narediti vtisa z uporabo znanstvenih terminov ali z raznimi čustvenimi izbruhi ljudi, ampak je to bolj popotovanje, ki nam nudi veliko materiala za premlevanje, ko prispemo na cilj. Herzog nam postreže s perfektnim zvočno-vizualnim mojstrstvom, ki nam vzame dih. Odlična fotografija, podkrepljena z mogočno glasbeno podlago, nas kot gledalca dobesedno prilepi v naslonjač, kjer ostanemo brez besed in sledimo Herzogu v vlogi pripovedovalca, medtem ko mimo nas begajo podobe, tokrat bivanja na Antarktiki.

Ker Herzoga že od njegovih ranih filmarskih dni zanimajo nenavadni osebki, je tudi tokrat bolj usmerjen v človeški faktor, kot pa v samo neokrnjeno ali (na žalost) vedno bolj okrnjeno naravo tudi v tem delu sveta. Predvsem ga zanima relacija človek - narava, obsesije ljudi in njihova neomajna volja, da spreminjajo okolje sebi v prid. Sprašuje se, ali je za človeka še kaj nedotakljivega, ali smo res raziskali vse kar se kopnega tiče in nam ni ostalo nič več skritega in mističnega. So fanatični raziskovalci, ki so prvi stopili na vrh katerega od najvišjih vrhov gora ali na Antarktiko, res junaki in pionirji, ali pa so samo uničevalci lepih mitov in so vzeli tisto pristno nedolžnost poprej tako skrivnostnim krajem.

Herzogovi sogovorniki, ki so se odločili preživljati svoje dni na koncu sveta, v majhni naselbini McMurdo in okolici, ki nudi dom nekaj več kot tisoč prebivalcem, so tukaj zaradi mnogo različnih razlogov, imajo pa vsaj eno skupno lastnost - to je predanost. Predanost in volja po doseganju nekega cilja, ki bi se marsikomu zdel čisto navadna bedarija, te sanjače iz dneva v dan vleče

Prispeval Igor Papotnik
Petek, 10 Oktober 2008 16:00

naprej.

Raziskovanje v nemogočih pogojih na pobočju vulkana, mnogoletno preučevanje nenavadnega obnašanja pingvinov (ja, tu Herzog ni povsem držal besede in je vključil pingvine, ampak porajajo se mu čisto drugačna vprašanja, kot jih zasledimo v klasičnih dokumentarcih o živalih; namreč, ali so med pingvini homoseksualci in če pingvini na splošno trpijo zaradi mentalnih problemov), iskanje nevtrinov, potapljanje pod metri ledu in še več, kar je nam, navadnim smrtnikom, onemogočeno.

Nenavadni ljudje na nenavadnem kraju, ki opravljajo nenavadna opravila. Ali Antarktika privablja sanjače in posebneže, ali jih ustvarja?

Werner Herzog je znova dokazal, da je mojster, ko govorimo o sami vizualni podobi in o občutku, ki ga dobimo, ko spremljamo življenje skozi njegove oči in njegovo naracijo. Dokumentarec ne rabi posiljevati gledalca s tisočeriimi fakti in mu vsiljevati željenega pogleda na svet, dovolj je zaporedje dogodkov, ki nam zaradi svojih posebnosti ali neke veličine postrežejo s tistim občutkom, da nam videno ugaja in po ogledu čutimo, da smo dovolj zreli kot gledalci in lahko od filma odnesemo nekaj, tudi če v to nismo prisiljeni.

Dokumentarec, ki vam želi predstaviti življenje v vsej svoji pestrosti, nič več in nič manj, ne obsoja čudakov, ne povečuje strokovnjakov in na vas je, dragi gledalec, da pri sebi presodite ali vam je Werner odprl kakšna nova obzorja.

Ocena: 8.5/10